

Bekendtgørelse af lov om udøvelse af lægegerning

LBK nr 272 af 19/04/2001 (Gældende)

Senere ændringer til forskriften

[LOV Nr. 145 af 25/03/2002](#) § 18

Oversigt (indholdsfortegnelse)

- [Kapitel 1 - Ret til at udøve lægegerning](#)
- [Kapitel 1 A - Særligt om retten til at ordinere euforiserende stoffer](#)
- [Kapitel 2 - Lægens pligter](#)
- [Kapitel 3 - Lægevirksomhed i forhold til det offentlige](#)
- [Kapitel 4 - Betaling for lægehjælp](#)
- [Kapitel 5 - Tilsyn og ansvar](#)
- [Kapitel 6 - Kvaksalveri](#)
- [Kapitel 7 - Slutnings- og overgangsbestemmelser](#)

Forskriftens fulde tekst

Bekendtgørelse af lov om udøvelse af lægegerning

Herved bekendtgøres lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 632 af 20. juli 1995, med de ændringer, der følger af lov nr. 386 af 22. maj 1996, lov nr. 463 af 10. juni 1997, lov nr. 482 af 1. juli 1998, lov nr. 396 af 2. juni 1999, lov nr. 345 af 17. maj 2000 og lov nr. 1312 af 20. december 2000.

Kapitel 1

Ret til at udøve lægegerning

§ 1. Ret til at udøve lægegerning og betegne sig som læge har kun den, der har modtaget autorisation eller i øvrigt har adgang til at udøve lægegerning i henhold til §§ 2, 3 og 3 a.

§ 2. Autorisation som læge meddeles af Sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og som overfor et lægevidenskabeligt fakultet har aflagt lægeløftet.

Stk. 2. Reglerne for lægevidenskabelig embedseksamen fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med sundhedsministeren.

Stk. 3. Autorisation kan ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af lægegerning enten på grund af legemlige mangler eller varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, lægemidler og lignende, eller på grund af udvist grov uduelighed. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 4. Tilladelse til selvstændigt virke som læge meddeles af Sundhedsstyrelsen den læge, der har gennemgået den i stk. 5 omhandlede uddannelse eller en uddannelse, der kan sidestilles hermed.

Stk. 5. Sundhedsministeren fastsætter efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for den supplerende praktiske grunduddannelse af de i stk. 1 nævnte læger med henblik på selvstændigt virke som læge. Uddannelsen skal foregå under ansættelse og have en varighed på 18 måneder.

Stk. 6. Såfremt det er nødvendigt for at skaffe læger adgang til den i stk. 5 nævnte uddannelse kort efter aflagt eksamen, kan sundhedsministeren pålægge kommunernes sygehuse, Hovedstadens Sygehusfællesskab samt private sygehuse, som modtager offentlig støtte, eller på hvilke patienter indlægges for offentlig regning, at modtage læger i forhold til deres behov for lægeuddannet personale. Nærmere regler om sådanne pålæg fastsættes af sundhedsministeren efter forhandling med bestyrelsen for Hovedstadens Sygehusfællesskab og Amtsrådsforeningen i Danmark, og således at der ikke pålægges noget sygehus m.v. pligt til at modtage et større antal læger end gennemsnittet af det antal, som i de sidste 3 år har haft tilsvarende virksomhed på sygehuset m.v., medmindre forholdene forandres. I tilfælde, hvor læger ikke inden for et rimeligt tidsrum efter eksamen kan få adgang til den kliniske uddannelse, bemyndiges sundhedsministeren til at dispensere fra de i medfør af stk. 5 fastsatte regler.

Stk. 7. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til selvstændigt virke som læge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

§ 3. En læge, som ikke har opnået den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse, kan virke i underordnet stilling på sygehus eller som amanuensis hos eller midlertidig stedfortræder for en alment praktiserende læge. Sundhedsministeren kan, for så vidt det skønnes nødvendigt for at undgå misbrug af foranstående regel, fastsætte begrænsninger i denne. Forinden en læge kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han overfor embedslægeinstitutionen, i København stadslægen, ved forevisning af autorisationsbevis godtgøre at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. Sundhedsministeren fastsætter regler for videreuddannelse udover den i § 2, stk. 5, nævnte uddannelse med henblik på udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner, herunder virke i almen praksis, og for anvendelse af særlige betegnelser for læger, der har gennemgået sådan uddannelse.

Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til at betegne sig som alment praktiserende læge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

Stk. 4. Såfremt befolkningens behov for lægehjælp under større epidemier og lignende ikke kan fyldestgøres, kan sundhedsministeren meddele andre end læger midlertidig tilladelse til at udøve lægegerning.

§ 3 a. Sundhedsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af lægegerning her i landet, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for læger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.¹⁾

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået uddannelser, som kan sidestilles med de i § 2 nævnte uddannelser, autorisation og tilladelse til selvstændigt virke som læge her i landet. I tilladelsen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af lægegerning. Tilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Er autorisation som læge her i landet givet på grund af autorisation i et andet land, kan Sundhedsstyrelsen fratage den pågældende autorisationen, dersom autorisationen i det andet land fratages ham eller på anden måde taber sin gyldighed.

§ 4. En læge må ikke uden særlig tilladelse betegne sig som speciallæge. Sundhedsministeren afgør efter en gennem Sundhedsstyrelsen fremsendt indstilling fra det i § 4 a nævnte nationale råd for lægers videreuddannelse, inden for hvilke grene af lægevidenskaben læger kan opnå tilladelse til at betegne sig som speciallæge. Tilladelsen meddeles af Sundhedsstyrelsen.

Stk. 2. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til at betegne sig som speciallæge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

Stk. 3. En læge må ikke betegne sig som eller praktisere som tandlæge, medmindre han opfylder de betingelser herfor, der stilles i lovgivningen om udøvelse af tandlægevirksomhed.

§ 4 a. Sundhedsministeren nedsætter et nationalt råd for lægers videreuddannelse, der rådgiver myndighederne i spørgsmål om lægers videreuddannelse.

Stk. 2. Rådet består af en formand, formændene for de regionale videreuddannelsesråd, jf. § 4 b, og et af sundhedsministeren nærmere fastsat antal medlemmer.

Stk. 3. Formanden og medlemmerne udnævnes for en fireårig periode. Genudnævnelse kan finde sted.

Stk. 4. Sundhedsministeren udnævner efter indstilling fra Sundhedsstyrelsen rådets formand. Sundhedsstyrelsen udnævner de øvrige medlemmer samt suppleanter, der kan fungere i medlemmernes forfald. Suppleanterne udnævnes for samme periode som de medlemmer, de skal være suppleanter for.

Stk. 5. Til at vejlede rådet udnævner Sundhedsstyrelsen for en fireårig periode speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Genudnævnelse kan finde sted.

Stk. 6. Sundhedsministeren fastsætter nærmere regler om rådets sammensætning. Sundhedsstyrelsen fastsætter regler for rådets virksomhed.

§ 4 b. Amtskommunerne, Hovedstadens Sygehusfællesskab samt Københavns og Frederiksberg Kommuner nedsætter i fællesskab regionale videreuddannelsesråd for læger for henholdsvis

- 1) Hovedstadens Sygehusfællesskab, Københavns Amt, Frederiksborg Amt, Bornholms Amt, Roskilde Amt, Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt,
- 2) Fyns Amt, Sønderjyllands Amt, Ribe Amt og Vejle Amt og
- 3) Ringkøbing Amt, Århus Amt, Viborg Amt og Nordjyllands Amt.

Stk. 2. De regionale videreuddannelsesråd har til opgave at rådgive regionens amter og Hovedstadens Sygehusfællesskab i forhold vedrørende den lægelige videreuddannelse samt at træffe afgørelse vedrørende fordeling af uddannelsesforløb inden for regionen, godkendelse af uddannelsesafdelinger og tilrettelæggelse af uddannelsesforløb m.v.

Stk. 3. De regionale videreuddannelsesråds afgørelser kan påklages til Sundhedsstyrelsen.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsen fastsætter nærmere regler for videreuddannelsesrådenes sammensætning og virksomhed.

§ 5. Autorisation som læge kan fratages - og generhverves - efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Stk. 2. En læge kan over for Sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation for tid og indtil videre. Autorisationen generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan tillige generhverves efter ansøgning til Sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til sundhedsministeren. Afslår sundhedsministeren klagen, kan klageren forlange sundhedsministerens afgørelse indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen, eller efter, at generhvervelsen er nægtet ved dom. Sundhedsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for sundhedsministeren inden 3 uger efter, at sundhedsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Sundhedsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Kapitel 1 A

Særligt om retten til at ordinere euforiserende stoffer

§ 5 a. Anser Sundhedsstyrelsen det for ønskeligt, at der føres kontrol med en læges ordinationer af euforiserende stoffer, kan den pålægge ham at føre nøjagtige optegnelser om disse ordinationer, herunder om ordinationernes tidspunkt, art og mængde, patientens navn og adresse og indikationen for ordinationen, og at indsende disse optegnelser til embedslægen efter nærmere af Sundhedsstyrelsen fastsatte bestemmelser.

Stk. 2. Bestemmelserne om ordination i dette kapitel gælder også om lægens personlige forbrug.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsen afgør, hvad der i dette kapitel forstås ved euforiserende stoffer.

§ 5 b. Dersom en læge, hvem der er meddelt pålæg efter § 5 a, begår væsentlig overtrædelse af dette, eller dersom det af hans optegnelser fremgår, at han ordinerer euforiserende stoffer

på uforsvarlig måde, kan Sundhedsstyrelsen fratage ham retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af disse stoffer for en tid af fra 1 til 5 år eller indtil videre.

Stk. 2. I påtrængende tilfælde kan sådan fratagelse ske, selvom der ikke er meddelt pålæg efter § 5 a, når det af foreliggende oplysninger fremgår, at en læge ordinerer euforiserende stoffer til eget forbrug på uforsvarlig måde. Der skal dog først være givet lægen lejlighed til mundtligt at udtale sig overfor Sundhedsstyrelsen.

Stk. 3. Afslår sundhedsministeren en klage over Sundhedsstyrelsens fratagelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer, kan lægen forlange sundhedsministerens afgørelse indbragt for domstolene. Han skal i så fald over for sundhedsministeren fremsætte begæring herom inden 3 uger efter, at sundhedsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Sundhedsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsens afgørelse har, dersom den ikke bestemmer andet, virkning straks fra afgørelsens modtagelse og uafhængigt af, om sagen indbringes for sundhedsministeren og domstolene.

§ 5 c. En læge kan overfor Sundhedsstyrelsen fraskrive sig retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer for tid eller indtil videre.

§ 5 d. Når en læge efter ovenstående bestemmelser helt eller delvis har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, påhviler det embedslægeinstitutionen at foretage de til lægens praksis fornødne ordinationer af sådanne stoffer. Sundhedsstyrelsen kan dog udpege en anden dertil villig læge til at foretage disse ordinationer. Nærmere regler om fremgangsmåden ved disse ordinationer kan fastsættes af Sundhedsstyrelsen.

§ 5 e. Sundhedsstyrelsen kan på ethvert tidspunkt efter ansøgning tilbagegive en læge retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af stofferne. Afslår sundhedsministeren en klage over Sundhedsstyrelsens afgørelse, kan lægen begære denne afgørelse prøvet ved domstolene, hvis der er forløbet mindst et år, efter at der er truffet endelig bestemmelse om rettens bortfald, og mindst et år, efter at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom. Det er en betingelse for afgørelsens prøvelse ved domstolene, at lægen fremsætter begæring herom overfor ministeren inden 3 uger fra det tidspunkt, da han ved forkyndelse eller anbefalet brev er blevet gjort bekendt med afgørelsen. Sundhedsministeren foranlediger herefter retssag anlagt mod lægen i den borgerlige retsplejes former.

§ 5 f. Ordination af euforiserende stoffer som led i behandling af personer for stofmisbrug foretages af læger ansat i kommunale lægestillinger samt i lægestillinger ved Hovedstadens Sygehusfællesskab. Dog kan enkeltstående ordinationer som led i abstinensbehandling af kort varighed foretages af andre læger.

Stk. 2. Ordinationsretten efter stk. 1, 1. pkt., kan efter aftale i nærmere bestemte tilfælde overlades til en anden læge, herunder en alment praktiserende læge eller en praktiserende speciallæge.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsen fastsætter nærmere regler for ordinationen samt for den hertil knyttede udlevering og kontrol, herunder om adgangen til at lade udlevering og kontrolforanstaltninger finde sted lokalt.

Stk. 4. Denne bestemmelse gælder ikke for behandling i Kriminalforsorgens institutioner. Justitsministeren fastsætter efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen regler for samarbejdet mellem Kriminalforsorgens læger og de læger, der er omfattet af stk. 1.

Kapitel 2

Lægens pligter

§ 6. En læge er under udøvelsen af sin gerning forpligtet til at vise omhu og samvittighedsfuldhed, herunder også ved økonomisk ordination af lægemidler, benyttelse af medhjælp m.v.

§ 6 a. (Ophævet)

§ 7. Enhver læge er forpligtet til på begæring at yde den første fornødne lægehjælp, når hurtig lægehjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for påtrængende nødvendig, såsom ved forgiftningstilfælde, større blødninger, kvælningsanfald og fødsler, hvor jordemoderhjælp

ikke kan skaffes til veje, eller hvor jordemoderen tilkalder lægen. Har lægen gyldigt forfald, eller kan rettidig lægehjælp blive ydet af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil, er han dog fritaget for den omhandlede forpligtelse.

Stk. 2. Ønsker en læge ikke længere at virke som læge, kan han ved derom at afgive skriftlig meddelelse til Sundhedsstyrelsen frigøre sig for den i stk. 1 omhandlede pligt til at yde lægehjælp. Sundhedsstyrelsen udsteder offentlig bekendtgørelse om, at pågældende har ophørt at virke som læge.

§ 8. En læge skal ved udfærdigelse af erklæringer, som han afgiver i sin egenskab af læge, udvise omhu og uhildethed og nøje følge de herom givne almindelige og særlige regler.

Stk. 2. Sundhedsministeren udfærdiger efter indstilling af Sundhedsstyrelsen almindelige regler for afgivelse af lægeattester. Kræves en i lovgivningen foreskrevet eller forudsat lægeattest afgivet på særlig blanket, eller ønsker en statsinstitution i øvrigt at benytte en særlig attestblanket, skal Sundhedsstyrelsen forinden have lejlighed til at udtale sig angående blankettens affattelse; herfra undtages dog simple syge- og raskmeldingsattester, f.eks. skoleattester.

Stk. 3. En læge er forpligtet til på begæring af en offentlig myndighed i det efter øjemedet fornødne omfang at afgive attest til offentligt brug om de lægelige iagttagelser, som han er i stand til at meddele oplysning om, vedrørende en af ham undersøgt eller behandlet person, der søger eller oppebærer pension, understøttelse eller anden offentlig hjælp, herunder hjælp i henhold til forsikrings- og forsørgelseslovene. Samme pligt påhviler sygehuse og lignende institutioner. De i henhold til denne bestemmelse modtagne oplysninger er at betragte som tjenestehemmeligheder.

§ 9. En læge er under ansvar efter borgerlig straffelovs § 263, stk. 2²⁾, jf. § 275, forpligtet til at iagttage tavshed om, hvad han under udøvelsen af sit kald erfarer eller får formodning om angående privatlivet tilhørende hemmeligheder, medmindre han ifølge lovgivningen er forpligtet til at udtale sig, eller medmindre han handler i berettiget varetagelse af en almen interesse eller i eget eller andres tarv.

§ 10. (Ophævet).

§ 11. Læger er forpligtede til at afgive de indberetninger og anmeldelser, som af hensyn til den offentlige sundhedspleje afkræves dem af sundhedsmyndighederne samt at opfylde den dem efter lovgivningen i øvrigt påhvilende oplysnings- og indberetningspligt.

Stk. 2. Har en læge ydet fødselshjælp ved en fødsel, ved hvilken ingen jordemoder har medvirket, påhviler det lægen efter nærmere af sundhedsministeren fastsatte regler at foretage de for jordemødre påbudte optegnelser og indberetninger.

§ 12. Kommer en læge i sin virksomhed til kundskab om, at en person lider af sådanne sygdomme eller mangler i legemlig eller sjælelig henseende, at han i betragtning af de forhold, hvorunder han lever eller arbejder, udsætter andres liv eller helbred for nærliggende fare, er lægen forpligtet til at søge faren afbødet ved henvendelse til vedkommende selv, om fornødent ved anmeldelse til pågældende embedslægeinstitution eller Sundhedsstyrelsen.

§ 13. Sundhedsministeren fastsætter efter indstilling fra Sundhedsstyrelsen regler for, i hvilket omfang og på hvilken måde læger af hensyn til den dem påhvilende indberetnings- og oplysningspligt skal føre ordnede optegnelser over visse dele af deres virksomhed, såsom om behandling af smitsomme sygdomme, ulykkestilfælde og sygdomme, der kan antages at få varig indflydelse på patientens helbredstilstand.

Stk. 2. Sygehuse, klinikker og lignende er pligtige til at føre ordnede optegnelser over deres behandling af syge og over, hvad der er iagttaget vedrørende de pågældende sygdomstilfælde. Der fastsættes af sundhedsministeren regler for, i hvilket omfang speciallæger skal føre sådanne optegnelser.

Stk. 3. De i stk. 1 og 2 omhandlede optegnelser skal af vedkommende læge, klinik eller sygehus opbevares i mindst 10 år.

Kapitel 3

Lægevirkosomhed i forhold til det offentlige

§ 14. Ansættelse i kommunale lægestillinger samt i lægestillinger ved Hovedstadens Sygehusfællesskab sker efter forudgående offentligt opslag.

Stk. 2. Inden en stilling som overlæge på et sygehus eller anden behandlingsinstitution besættes, foretages der en lægefaglig bedømmelse af ansøgeren i et fagligt bedømmelsesudvalg nedsat af ansættelsesmyndigheden.

Stk. 3. Før beslutning om ansættelse i en overlægestilling træffes, forelægger ansættelsesmyndigheden sin indstilling om ansættelse i stillingen for Sundhedsstyrelsen, der inden 10 dage kan afgive en vejledende lægefaglig vurdering af ansøgeren. Sundhedsstyrelsen fastsætter regler om, hvilke oplysninger der skal forelægges som grundlag for styrelsens vurdering.

Stk. 4. Kun læger er berettigede til at udøve den lægevirksomhed, som udkræves ifølge forsikrings- og forsørgelseslovene og lovgivningen i øvrigt.

Stk. 5. Aftaler eller overenskomster, der tilsigter at hindre, at de i stk. 2 nævnte lægestillinger søges af læger, der ikke er medlemmer af bestemte foreninger eller sammenslutninger, er ugyldige og kan ikke tillægges retsvirkning, når vedkommende læge af Sundhedsstyrelsen i øvrigt anses for kvalificeret.

Stk. 6. Såfremt en læge udelukkes fra sygesikringspraksis på grund af aftaler eller overenskomster, der tager sigte på at gøre retten til sådan praksis afhængig af medlemskab af en faglig sammenslutning af læger, kan den pågældende læge forelægge sagen for sundhedsministeren.

Stk. 7. Såfremt der i anledning af en mellem læger og offentlige myndigheder eller sygekasser opstået konflikt er indledet forligsmægling, er lægerne, indtil forligsmæglingen er tilendebragt, dog ikke ud over 3 måneder, pligtige til at yde befolkningen lægehjælp på samme vilkår som hidtil. Tilvejebringes der ikke forlig inden for nævnte tidsrum, er organisationsmæssige pålæg eller private aftaler mellem lægerne indbyrdes, der måtte tilsigte at unddrage befolkningen den nødvendige lægehjælp, ugyldige og kan ikke tillægges retsvirkning.

Kapitel 4

Betaling for lægehjælp

§ 15. Som betaling for sin bistand, herunder for udstedelse af attester, kan en læge ikke fordre mere end, hvad der er rimeligt under hensyn til ydelsens art og omfang. Ej heller kan en læge som befordringsgodtgørelse kræve mere end dækning af de til en rimelig befordring medgående udgifter og ingen sinde mere end gennemsnittet af de inden for vedkommende landsdel til enhver tid for en sådan befordring gældende takster; besøger lægen flere patienter på samme rejse, vil der være at foretage en passende fordeling af befordringsudgifterne.

Stk. 2. Er lægehjælp ydet i henhold til bestemmelserne i § 7, fritager den omstændighed, at betalingspligt ellers er afhængig af en forudgående henvendelse, ikke den, der har modtaget hjælpen, eller den person, institution eller offentlige myndighed, hvem betalingspligt i øvrigt påhviler, for at betale for den begærede hjælp. I andre tilfælde, hvor det offentlige betaler lægeregningen, er betalingspligt som regel afhængig af, at lægens tilkaldelse er godkendt af vedkommende offentlige myndighed.

Stk. 3. Såfremt en læge ved et offentligt sygehus ifølge de for ham fastsatte ansættelsesvilkår har ret til at beregne sig betaling for operationer eller anden behandling af patienter, som indlægges på sygehuset, skal der i sygehusets regulativ indsættes faste regler for sådan betaling.

§ 16. Vedkommende minister kan efter forhandling med pågældende lægeorganisation fastsætte takster for sådanne lægeattester, som udkræves ifølge forsikrings- og forsørgelseslovene og lovgivningen i øvrigt, og som hviler på lægeundersøgelser, hvis omfang i det væsentlige ligger fast.

Stk. 2. Det samme gælder med hensyn til lægeundersøgelser m.v., hvis omfang i det væsentlige ligger fast, og som foretages til brug for domstolene eller forvaltningen.

Kapitel 5

Tilsyn og ansvar

§ 17. Læger er undergivet tilsyn af Sundhedsstyrelsen, der påser, at de i deres gerning holder sig lovgivningen efterrettelig. Sundhedsstyrelsen er berettiget til at afkræve dem de for tilsynets gennemførelse fornødne oplysninger.

§ 18. Den læge, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af sit kald, straffes med bøde eller hæfte.

Stk. 2. Overtrædelser af stk. 1 påtales af statsadvokaten.

§ 19. På samme måde straffes den læge, der træder i samarbejde med lægfolk, som tager syge i kur, på en måde, der er egnet til at bibringe almenheden den urigtige forestilling, at behandlingen sker efter lægens anvisning eller på hans ansvar.

§ 20. Såfremt en læge i medfør af straffelovens § 79, stk. 1, frakendes retten til at udøve lægegerning, skal anklagemyndigheden tilstille Sundhedsstyrelsen meddelelse herom.

§ 21. Stk. 1-4 (Ophævet).

Stk. 5. Såfremt en person, der har mistet retten til at virke som læge, vedblivende udøver sådan virksomhed, straffes han med bøde eller hæfte i indtil 3 måneder.

§ 22. Den læge, der gør sig skyldig i overtrædelse af de bestemmelser, som indeholdes i eller udfærdiges i medfør af § 4, § 7, stk. 1, § 8, §§ 11-13, § 14, sidste stykke, og § 16, straffes med bøde.

Stk. 2. En læge, der i medfør af §§ 5 b eller 5 c har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, men som desuagtet foretager sådanne ordinationer eller giver andre læger vildledende oplysninger for at få dem til at ordinere stofferne for sig, straffes med bøde eller hæfte.

Kapitel 6

Kvaksalveri

§ 23. Den, der uden at have autorisation som læge, betegner sig som læge eller på anden måde, der er egnet til at vække forestillinger om, at han har sådan autorisation, straffes med bøde.

§ 24. Tager en person, der ikke har autorisation som læge, syge i kur, og udsætter han derved nogens helbred for påviselig fare, straffes han med bøde eller hæfte. Under skærpende omstændigheder, såsom hvis pågældende har forårsaget væsentlig skade på legeme eller helbred, eller hvis han tidligere er dømt for overtrædelse af denne paragraf eller §§ 25 eller 26, kan straffen stige til fængsel i indtil 1 år. Det samme gælder, hvis patienten er umyndig som følge af midreårighed eller på grund af sindssygdom eller hæmmet psykisk udvikling eller anden form for alvorligt svækket tilstand er ude af stand til at varetage sine anliggender.

§ 25. Den, der uden at have autorisation som læge, behandler en person for veneriske sygdomme i smittefarligt stadium, tuberkulose eller anden smitsom sygdom, straffes med hæfte eller med fængsel i indtil 1 år, under formildende omstændigheder med bøde. At pågældende som følge af sin manglende lægekyndighed ikke har været i stand til at erkende sygdommens natur, fritager ham ikke for straf.

Stk. 2. Med samme straf anses den, der uden at have autorisation som læge eller anden i lovgivningen hjemlet særlig adkomst, foretager operative indgreb, iværksætter fuldstændig eller lokal bedøvelse eller yder fødselshjælp, eller som anvender lægemidler, der kun må udleveres fra apotekerne mod recept, eller anvender røntgen- eller radiumbehandling eller behandlingsmetoder med elektriske apparater, mod hvis anvendelse af uautoriserede personer sundhedsministeren har nedlagt forbud på grund af behandlingens farlighed.

§ 26. Straf af bøde eller hæfte i indtil 3 måneder finder anvendelse, hvis en person, der ikke har dansk indfødsret eller indfødsret i et af de lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, og ikke har opholdt sig her i landet i 10 år, uden at have autorisation som læge eller uden sundhedsministerens, når særlige grunde måtte tale derfor, meddelte tilladelse tager syge i kur, såvel som hvis en person, der ikke har autorisation som læge, under omrejsen tager syge i kur.

§ 27. Dersom en person, der tidligere er idømt frihedsstraf for overtrædelse af §§ 24, 25 eller 26 eller forordning af 5. september 1794 angående straf for kvaksalvere, jf. lov af 3. marts

1854, på ny idømmes sådan straf for overtrædelse af en af de fornævnte paragraffer, kan der ved dommen gives ham pålæg om helt at afholde sig fra at tage syge i kur. Overtrædelse af sådant pålæg straffes med bøde eller hæfte i indtil 3 måneder.

Kapitel 7

Slutnings- og overgangsbestemmelser

§ 28. Sundhedsstyrelsen giver offentlig meddelelse om autorisation og tilladelser samt fratagelser og fraskrivelser i medfør af kapitel 1. Meddelelse om bortfald og generhvervelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer gives til landets apotekere og embedslæger.

§ 28 a. Sundhedsstyrelsen er berettiget til at udsende meddelelse til læger og apotekere om personer, der efter de for Sundhedsstyrelsen foreliggende oplysninger må antages at misbruge euforiserende stoffer.

§ 29. Personer, som ved denne lovs ikrafttræden er berettigede til at udøve lægegerning, er uanset bestemmelserne i §§ 1 og 2 vedblivende berettiget til at udøve sådan gerning og til at betegne sig som læge, idet de skal anses som lige med læger, der er autoriserede efter denne lov.

§ 30. En læge, som ved denne lovs ikrafttræden af Den almindelige danske Lægeforening har fået anerkendelse som speciallæge med ret til at betegne sig som sådan, er uanset bestemmelserne i § 4 vedblivende berettiget til at virke og betegne sig som speciallæge. Efter indstilling af det i § 4, stk. 2, nævnte specialistanævn kan Sundhedsstyrelsen undtagelsesvis meddele en læge, som inden 1. januar 1932 faktisk har ført betegnelsen speciallæge uden at være anerkendt som sådan af Den almindelige danske Lægeforening, tilladelse til fortsat at virke og betegne sig som speciallæge.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 4, stk. 3, 1. pkt., gælder ikke for læger, der ved lovens ikrafttræden i henhold til § 2, jf. § 11, i lov nr. 40 af 25. februar 1916³⁾ om udøvelse af tandlægevirksomhed er berettiget til at betegne sig som tandlæge eller deres virksomhed som tandlægevirksomhed.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1935. Fra samme tidspunkt ophæves: Forordning af 4. december 1672 om medicis og apothekere i det omfang, hvori den endnu er i kraft.

Forordning af 5. september 1794 angående straf for kvaksalvere m.m. §§ 5 og 6.

Plakat af 14. maj 1813 angående takster for læger.

Plakat af 30. januar 1838 angående en forenet medicinsk-chirurgisk examen m.m. § 1.

Cancellie-Plakat af 28. januar 1840 for Danmark angående udlændinges ret til lægepraksis, når de have underkastet sig examen her i landet.

Lov af 3. marts 1854, hvorved straffebestemmelserne i 5. paragraf i forordning af 5. september 1794 forandres.

Lov af 30. januar 1861 angående barbeernæringen samt om adgang til at årelade og kopsætte § 2, for så vidt angår de deri omhandlede forretninger af kurativ art, og §§ 4 og 6.

Lov nr. 2 af 2. januar 1871 om ligsyn § 8, stk. 1, for så vidt angår den deri fastsatte takst for betaling til læger for foretagelse af ligsyn og udstedelse af dødsattest.

Lov nr. 87 af 21. april 1914 om embedslægevæsenets ordning § 4, stk. 1, for så vidt angår bestemmelsen om, at amtslægen skal høres angående ansættelse af overlæger og enelæger ved amts- og bykommunale sygehuse.

Lov nr. 40 af 25. februar 1916 om udøvelse af tandlægevirksomhed § 2, for så vidt reglerne deri er ændret ved nærværende lovs § 4, stk. 3.

Stk. 2. Endelig ophæves alt, hvad der i øvrigt i de hidtil gældende love og anordninger måtte være stridende mod denne lov.

Stk. 3. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 386 af 22. maj 1996⁴⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 34

Loven træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 35

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. Loven kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 463 af 10. juni 1997⁵⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 7

Loven træder i kraft den 1. september 1997.

§ 8

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 482 af 1. juli 1998⁶⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 35

Loven træder i kraft den 1. oktober 1998.

§§ 36-37

(Udeladt).

§ 38

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 396 af 2. juni 1999⁷⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 12

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 345 af 17. maj 2000⁸⁾ indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 4

Sundhedsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§ 5

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Lov nr. 1312 af 20. december 2000⁹⁾ indeholder følgende ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2001.

Stk. 2. Sager, hvor Specialistnævnet har givet indstilling før lovens ikrafttræden, færdigbehandles efter de hidtil gældende regler.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Sundhedsministeriet, den 19. april 2001

Arne Rolighed

/Barbara Erlich-Eriksen

- 1) Angående adgang for statsborgere fra Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) henvises til Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 748 af 16. august 1994.
- 2) Nugældende §§ 152 b og 152 c, jf. § 152 f.
- 3) Nugældende lov nr. 276 af 26. maj 1976 om tandlæger.
- 4) Lovændringen vedrører § 24, 3. pkt.
- 5) Lovændringen vedrører § 21, stk. 1-4 og § 26, stk. 2.
- 6) Lovændringen vedrører § 6, stk. 2-5, § 6 a og § 31, stk. 2.
- 7) Lov nr. 396 af 2. juni 1999 er bekendtgjort i Lovtidende den 3. juni 1999. Lovændringen vedrører § 2, stk. 7, § 3, stk. 3 og § 4, stk. 3.
- 8) Sundhedsministeren har ved bekendtgørelse nr. 868 af 20. september 2000 fastsat, at lov nr. 345 af 17. maj 2000 træder i kraft den 1. oktober 2000. Lovændringen vedrører § 5 d, stk. 1.
- 9) Lovændringen vedrører § 4, stk. 1-2, § 4 a og § 4 b.